

В рядку, що полискує сталлю...

Євген Євтушенко

В рядку, що полискує сталлю,
холодна прихована гра.
Я вище поезії ставлю
незрідненість зла і добра..

Поезія враз помирає,
коли збайдужілим пером
добро вона злом називає,
а зло — називає добром.

Байдужий — це гірше каліки.
Я вірю шерезі рядків,
де власні вкарбовують лики
і радість, і сором, і гнів.

Рятує рядок недомовка,
та натяк уб'є боязкий.
А кров'ю строфа не намокла,
то вийде весь віршик мульткий,

Я бачив епох потрясіння,
руками розламував зло,-
у тім було справжнє змужніння,
все інше — то вже ремесло.

Поезія — вчинок прилюдний,
і автор на пласі стоїть:
добро замогло — непідсудний,
а зло — то й поета судить.

Та часом собі відщепенство
маскує мистецьке шатро,
і схоже це на двоєженство —
засватати зло і добро.

Талант не бува непорядним.
Ніколи й ніде не була

звитяга мистецтва і правди —
на крихту! — звитягою зла.